

je ta nenavadno krasna in velika, in nikomur ni žal, da jo je prišel gledat. Izmed vseh njenih gledalcev pa smem gotovo biti najbolj zadovoljen jaz, ker morem zdaj njeno natančno podobo s popisom vred in poleg te tudi podobo gradu, pri katerem je cvetela in v katerem je sedaj posušena shranjena, poznim potomcem v spomin razposlati v »Zvončku« po vsi mili slovenski domovini pridni šolski mladini v pouk in kratek čas!

Svetnik z dobrim srcem.

Spisal *Peter Petrovič.*

aj veste, koga mislim.

No, uganili ste — svetega Miklavža!

Ta mesec potuje križem sveta, bogato obložen z najrazličnejšimi darovi, da jih razdeli med dobre in pridne otroke.

Ponoči pride in potrka na okno ter vpraša: »Mamica, kakšni so pri vas otroci?«

In mamica odgovore: »Hvala Bogu, dobri so in pridni!«

In dobri svetnik jim ponuja svoje darove ter pravi: »To je za tega, to za onega; to je za to, to za ono!«

Potem odide do sosednje hiše . . .

A vse drugače je, če odgovore mamica: »Jož, otroci so pri nas hudobni in leni!«

Takrat se zmračí svetniku obraz, zaloputne okno in naglo odide k sosedovim, da obdaruje tiste, ki so darov vredni.

Tako je bilo vedno, tako je danes in tako ostane v bodoče!

Dobro se še spominjam tistega leta, ko smo bili otroci v naši sosesčini prav posebno nagajivi in živi. Kakor verice smo bili, ki vam ves ljubi dan ne ostanejo niti za pol minute pri miru. To je bila krika in vika od zore do mraka, da so naše starše bolela ušesa in da so bili z nami prav nezadovoljni. Opominjali so nas, naj se vendar vedemo dostojno in lepo — ali povem vam odkritosrčno, da niso sami opomini kar nič izdali! Treba je bilo seči po brezovki; treba je bilo tega in onega celo postaviti v kot, kjer je klečal in kremžil obraz. Pa je prišla še hujša kazen! Svetnik z dobrim srcem — sveti Miklavž — je šel mimo naših hiš in ni pustil niti trohice na krožnikih, ki smo mu jih bili nastavili.

E, ali smo se držali kisló drugega dne!

Pa smo tudi precej tisti dan sklenili, da bomo živeli odslej tako, da ne bomo žalili niti staršev niti svetega Miklavža. Saj bi se nam lahko pripetila prihodnje leto še večja nezgoda nego se nam je letos. S svetim Miklavžem hodi parkelj — hud in grd mož, z globokim košem in s šibo-pletenko in z velikimi, ostrimi zobmi. Potlačil bi nas v koš in nas pohrustal s kostmi in kožo!

In v resnici smo živeli potem tako, da so nas bili veseli vsi, ki so nas poznali!

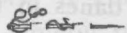
In ko je prišel zopet god svetega Miklavža — to bi nas morali videti, kako so nam žarela drugega dne lica od samega veselja!

Pa nas poglejte na podobi! Boben, sablja, čaka, punčke, možici — in tako naprej . . . Pa bi ne bil vesel mlad človek, ki je kar ustvarjen zato,

da se raduje?! Obložili in oborožili smo se z Miklavževimi darovi ter smo se izprehajali po hiši semintja, češ: »Le glejte nas, ki smo si zaslužili vse to bogastvo!«

Najbolj se je pa vendar radovala naša Anuška, ki je dobila v dar dve ropotulji. Prva je stopicala v vrsti ter s slovesnim ropotanjem naznanjala, da se izprehaja po prijazni domači hiši vrsta — veselih in zadovoljnih mladih ljudi!

Ivanko in čarovnica.

Ruska narodna. Priobčil *Brinjos*.

Živela sta mož in žena; imela sta edinega sinčka, ki mu je bilo ime Ivanko. Roditelja sta ga silno, silno ljubila: bil jima je največja sreča, največje veselje.

Nekega dne poprosi Ivanko očeta in mamico: »Lepo prosim, pustite me, da grem loviti rib!«

»Beži, beži! — Premajhen si še za tako delo . . . utonil bi nama, in kaj potem?«

»Ne bom utonil ne! Lovil vam bom ribic . . . oh, dovolite mi!«

Mati ga je oblekla v belo srajčico in ga prepasala s širokim rdečim pasom. Ivanko je sedel v čoln, odrinil od brega in si zapel veselo pesemco:

»Čolnič, čolnič — bistra vodica!

Čolnič, čolnič, plavaj ko ptica!«